

paa — hvad jeg senere skal nærmere omtale — faar jo netop det kommunale Element Flertallet i disse Sundhedskommissioner; de Mænd, der ere deres Delegerede, blive jo Flertallet deri, og Kommunerne kunne som Følge deraf fornøstigtvis ikke beklage sig over ikke at faae Leilighed til at udøve deres Myndighed. Det andet Stykke hviler jo kun paa den Forudsætning, at det, naar en Epidemii antager et stort Omfang, ikke altid vil være muligt for denne Kommission at bestride Alting selv, saa der vil blive mange Bihverv, som ville frembyde sig ved en saadan Leilighed. Derfor er det Meningens med Forslaget, at Sundhedskommissionen skulde kunne kræve Bistand af Kommunalbestyrelsen i de forskjellige Retninger. Sundhedskommissionen maa naturligvis staa for de sanitære Foranstaltninger i det Hele, bestemme, hvad der skal gøres, og naar der saa er lagt en bestemt Plan i den Henseende, og den skal gennemføres, vil det ofte vise sig, navnlig naar man har en større Epidemii, at der er, som jeg udtrykte mig før, forskjellige Bihverv, som Kommissionens Medlemmer, der komme til at gjøre store Dfere nok af Tid i deres Medborgeres Interesse, ikke kunne overkomme, og som de derfor maa have nogen Bistand til. Det er kun den Tanke, der er nedlagt i det andet Stykke af Lovforslagets § 1, og jeg kan ikke se, at der deri skulde være Noget, der gaar Kommunalbestyrelsens Være for nær. Man har sagt, at i dette Tilfælde skulde Kommunerne betale Udgifter, som de ikke selv bestemme, men som bestemmes af Staten. Det er jo netop ikke Tilfældet. Ja, hvis man gik ind paa at centralisere hele Myndigheden og sige: Sundhedskollegiet i Kjøbenhavn bestemmer Alt, hvad der skal gøres, og Kommunerne betaler, saa kunde der være Noget i den Tale, men det er kun det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgtreds (Veth) og ikke mig, som foreslaar noget Saadant. Jeg foreslaar netop, at det skal være disse Kommissioner, i hvilke det kommunale Element faar Flertal, som skulle tage Bestemmelse om, hvad der skal gøres, og at det betales af Kommunerne, tildels mod at faae Hjælp andet Steds fra, navnlig fra Staten, og det forekommer mig da ikke, at man paa dette Punkt kan gjøre nogen Indsigelse gjældende. — Hvad endelig Erstatningspørgsmaalet angaar, synes det mig ogsaa, som om man har villet fremstille Sagen saaledes, som om man her slog ind paa en ganske eiendommelig Veie med Hensyn til Erstatningens Bestemmelse, en mod den Private ganske særlig ugunstig Maalestok og Fremgangsmaade, men det er jo heller ikke Tilfældet. Den Fremgangs-

maade, der foreslaas med Hensyn til Erstatningens Bestemmelse, er jo den selv samme som den, der vilde blive brugt, dersom Sagen blev afgjort ved Domstolene. Der skal finde en Skjønnsforretning Sted af 2 Mænd, og det er jo akkurat det, som vilde finde Sted, dersom Domstolene afgjorde Sagen og skulde bestemme Erstatningen; og naar man ikke er tilfreds med disse 2 Mænds Skjøn, med Underskjønnet, nu! saa kan man fordrø et Overstjøn af det dobbelte Antal Mænd, og det er jo atter akkurat det Samme, som vilde finde Sted, dersom Sagen blev behandlet i de almindelige processuelle Former. Derfor maa jeg paa det Allerbestemteste afvise som Noget, der ikke kan finde Tiltro undtagen hos Folk, som ikke kjende Noget til den Ting, den Paastand, at man her i Henseende til Erstatningssummens Størrelse skulde behandle Folk anderledes end ellers. Det er akkurat samme Regel, som kommer til Anvendelse hver Dag mellem Mand og Mand, naar Størrelsen af et Erstatningskræv skal bestemmes.

Dernæst skal jeg omtale de enkelte Vædringsforslag noget. Jeg skal da først bemærke, at de Vædringsforslag af det ærede Udvalgs Flertal, som jeg ikke særlig omtaler, har jeg ikke Noget at erindre imod og kan jeg altsaa anbefale til Vedtagelse. Men der er nogle af dem, som jeg ikke kan tiltrøede, og der er ogsaa et Par Stykker, som jeg i alt Fald ønsker at sige et Par Ord om, om jeg end ikke vil fraraade deres Vedtagelse. Jeg skal nu først nævne Vædringsforslaget Nr. 3, som gaar ud paa, at de kommunale Bestyrelser skulle sætte 3 i Stedet for 1 Mand ind i Sundhedskommissionerne, hvilket altsaa vil føre til, at det kommunale Element faar Flertallet i Kommissionerne. Dette Vædringsforslag skal jeg ikke have Noget imod at gaa ind paa, idet jeg nemlig tror og holder mig overbevist om, at, naar en virkelig Epidemii herjer paa et Sted, vil Frygten og den naturlige Omsorg for eget og Andres Liv og Helbred være saa stor, at man ikke behøver at være altfor bange for, at det økonomiske Hensyn skulde faae Overvægten. Som jeg sagde før, vilde det jo være meget uheldigt, hvis det fik Overvægten; thi det, der bør gøres, skal gøres, og det vilde være meget uheldigt, om en Udgift i den Henseende skulde afstrække fra at iværksætte de Foranstaltninger, som ere nødvendige for at redde Medborgeres Liv og Helbred. Men jeg haaber, at denne Forstærkelse af det kommunale Element ikke skal fremkalde nogen Fare i saa Henseende; thi jeg tror, at Erfaringen har viist, at alle Begne, hvor en virkelig betydelig Død og Sygdom udbre-